

PAMELA BUTCHART

DENNÍK

BUDÚCEHO
MILIONÁRA

FRAGMENT

Denník budúceho milionára

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Pamela Butchart

Denník budúceho milionára – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PAMELA BUTCHART

DENNÍK
BUDÚCEHO
MILIONÁRA

ILUSTROVAL
WOTTO

FRAGMENT

Pamela Butchart: Diary of a Future Billionaire
Text © Pamela Butchart, 2025
Illustrations © Wotto, 2025
Translation © Kristína Horková, 2026
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5372-2
ISBN e-knihy 978-80-566-5421-7 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

PRE ALBIEHO

Niečo vám o sebe prezradím. Volám sa Ben a som **MILIONÁR**. Skutočný milionár z **MÄSA A KOSTÍ!**

Viete, ako niektorí boháči radi hovoria vety typu: „Nemôžem tomu uveriť!“ alebo „Nikdy som si nemyslel, že sa to podarí práve mne!“

Tak... ja tomu dokážem uveriť.

A vedel som, že sa mi to podarí.

Pretože som si všetko naplánoval.

Naplánoval som si, ako sa stanem najbohatším desaťročným chalanom na svete.

A viete čo?

VYŠLO TO.

Fajn, prakticky ešte milionár nie som.

Ale už **BOHATNEM**.

V tomto diári si budem dokumentovať svoje pokroky.

Idete do toho so mnou?

Ak je vaša odpoveď **ÁNO** (a zaujíma vás, čo je to mangusta...), čítajte ďalej.

A vtedy som ju poprosil o kečup.

Čakal som.

Mamička nemá rada, keď si soľ alebo kečup pýtam ešte predtým, ako jedlo ochutnám.

Tvrdí, že je to **URÁŽKA** šéfkuchára.

Ja som to však musel risknúť, pretože som cítil, ako ma výpary z pokrmu začínajú oslepovať.

Mama zažmurkala, ja som zažmurkal. Moja mama nenarieka ani nekričí... Ona

PLAČE (čo je oveľa horšie).

Raz som spravil obrovskú chybu, keď som jej ako deväťročný povedal, že nechcem, aby ma na priechode pre chodcov pri našej škole držala za ruku. Tak veľmi sa rozplakala, že dopravná policajтка zložila svoj terčik a išla ju objať.

Dodnes po mne tá pani dopravnáčka pri každej príležitosti zazerá a som si istý, že ma považuje za najhoršieho syna na svete.

Snažil som sa rýchlo nájsť tie správne slová ešte predtým, než sa mame po lícach rozkotúlajú slzy. Ona sa však usmiala a podala mi z chladničky kečup.

Nateraz to zafungovalo. Ukojil som si svoje kečupové chůťky a mama sa nerozplakala – dve muchy jednou ranou.

Potom som pozrel na to **STRAŠNÉ** ragú a zasiahol ma tvrdý úder reality.

Ešte stále som to musel zjesť.

Mama začala variť jedlá za **JEDNO EURO**, keď otec prišiel o všetky naše peniaze. Viac o tom neskôr.

„Môžem si vziať jedlo do obývačky a sadnúť si k ockovi?“ spýtal som sa.

Mamička na mňa pozrela, akoby som jej práve stúpil na zlomenú nohu. Urazil som ju oveľa viac, ako keď som ju poprosil o kečup.

„Ty nechceš jesť so mnou?“ položila mi otázku a začala sa jej triasť spodná pera.

Popravde, rád by som sa s ňou najedol, pretože tak ako každý deň počúvala v kuchyni podcast o skutočných zločinoch. A hoci mi v telke nedovolila pozeráť vôbec nič, čo sa týka vrážd, nevadilo jej, ak som o nich počúval hoci aj v kuchyni.

Mamička je spisovateľka, a tak sa počúvaním rada inšpiruje. Ešte jej za to neplatia, ale **VEĽMI** túži po tom, aby jej raz vyšla kniha. Je to jej sen. Predtým, ako sa jej narodila **ANJELKA** (áno, je to jej skutočné meno), mama pracovala v Tesco, ale teraz sa už len stará o svoju sestričku a pracuje na svojej knihe.

Mama hovorí, že pri písaní relaxuje. Jednoducho sa zhlboka nadýchne a píše, čo jej samo od seba príde na um.

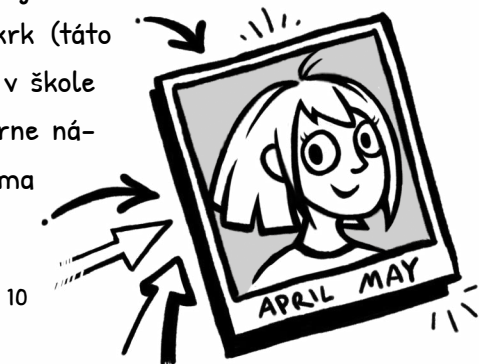
Mne to nedovolí čítať, ale teta Gemma tvrdí, že je to fakt dobré.

Na ocka je to však príliš temné.

Okrem toho sa mi ani veľmi nechcelo sedieť s ockom v obývačke, pretože aktuálne sa s ním nerozprávame. Ani mama, ani ja, a ani moja sestrička Anjelka (a nie len preto, lebo ešte nevie rozprávať). V skutočnosti som len TÚŽIL nakydať si do toho ragú kopec kečupu.

Mamičke som povedal, že chcem jesť pri ockovi, pretože práve pozerá program, ktorý ma zaujíma (**ŽMURK, ŽMURK**), a tiež že si potrebujem sadnúť na gauč, pretože ma bolí krk (táto časť bola pravdivá, pretože v škole na telesnej sme hrali pomerne násilný bejzbal a April May ma z celej sily zhodila).

April May je jedno z tých dievčat, ktorým ide všetko od ruky, ale pritom sa nepovyšuje nad ostatných (ako niektoré iné dievčatá z triedy).

Nesnaží sa zapadnúť ako ostatné. Robí si, čo chce (vd'aka čomu je ešte obľúbenejšia!).

No vždy sa až **PRÍLIŠ SNAŽÍ**, aby v bejzbale vyhrala!

Mama sa na chvíľku zamyslela a potom povedala: „Fajn.“

Chvíľku som nehybne čakal, pre prípad, že by po „fajn“ nasledovali potoky slz.

Ale ona sa len zvrtila, zapla si svoj podcast a zrazu zahučali slová: „**ŠTYRI ODSEKNUTÉ PRSTY**“.

Usúdil som, že je najvyšší čas odísť.

Keď ma ocko zbadal kráčať do obývačky s tanierom v ruke, vyvalil oči.

Nič nepovedal, len s veľkým úškrnom potľapkal miesto vedľa seba, akoby vyhral v lotérii alebo čo.

Netušil som, čo pozerá.

Usadil som sa, otvoril si kečup a začal som ho **LIAT'** do ragú.

Potom som pridal **DRUHÚ** vrstvu.

Otec pozrel na fľašku, potom na mňa.

Za normálnych okolností by to patrične okomentoval!
Priveľa cukru, bla-bla.

Ale ak človek minie celé rodinné **ÚSPORY** na **MAN-GUSTIU FARMU** a jeho rodina už nikdy v živote nebude môcť ísť na dovolenku (ani do toho karavanu, čo smrdel ako grcka), potom asi nemá právo nariekať pre to, koľko kečupu míňate, všakže?

Spomenul som si na to, ako som pred pár týždňami započul, čo cez telefón vraví mama tete Gemme.

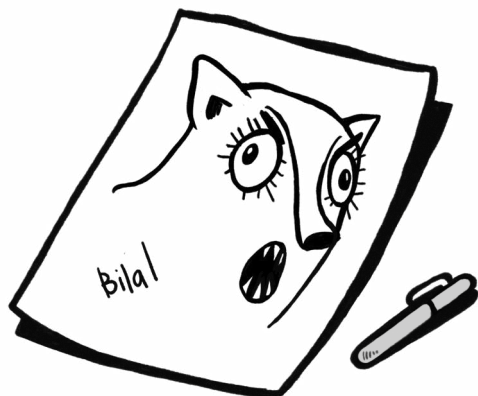
„Minul všetko! **DO CENTU!** Roky sme šetрили. Boli to peniaze na nájom a pre prípad núdze!
A teraz sú fuč... a my vlastné **MANGUSTIU FARMU!**“

Nikto z nás netušil, čo je to mangusta.

Ocko však tvrdil, že **ON** vie, čo to je, ale keď mu mama podala pero, aby nakreslil mangustu, nevedel ako.

Skúsil som to aj so svojím kamarátom Bilalom, a ten nakreslil čudnú tvár, ktorá vyzerala trochu ako človek, len s milión mihalnicami a veľkými, prekvapenými ústami do O.

Očividne skúša nový umelecký štýl zvaný **ABSTRAKCIA**. Preberali sme ho v škole na výtvarnej a inšpiroval sa. Bilal, to je kamoš na pohľadanie.

Ale nakoniec bolo fuk, čo je to mangusta, pretože farma, ktorú ocko kúpil, vôbec neexistovala.

Dal sa **OKLAMATĎ**.

A tak sme nemali...

ŽIADNE PENIAZE,

ŽIADNU DOVOLENKU

(a **ŽIADNU MANGUSTIU FARMU**).

Ocko nám vysvetlil, že farmu (ktorá sa ukázala ako **FALOŠNÁ**) kúpil od jedného nového kolegu (ktorý záhadne zmizol hneď potom, ako mu ocko dal peniaze). A odvtedy ho nikto nikdy nevidel (ani polícia).

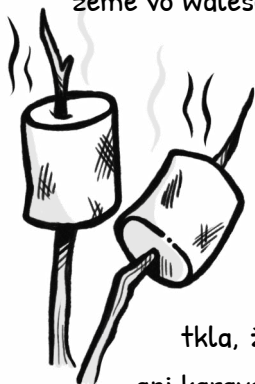

Naozaj neviem, ako veľmi sa ho polícia snažila nájsť, pretože keď mamička zavolala na číslo 158 a ukázala sa u nás polícia, mal som pocit, že ockovi vôbec neveria.

Stále sa pýtali, či si z nich strieľame, a vraj prečo by niekto dal svoje celoživotné úspory človeku, ktorého sotva pozná – a **ZÁROVEŇ** sa ocka pýtali, čo to je, tá mangustia farma.

Ocko nám vysvetlil, že odteraz vlastníme pustý kus zeme vo Walese.

Keď sme sa pred pár týždňami dozvedeli o celom podvode, dokonca nás tam aj zobral stanovať.

Povedal, že tam môžeme chodiť na prázdniny.

Vtedy mamina podo-
tkla, že tam nie je ani chata,
ani karavan, dokonca ani záchod.

Ocko tvrdil, že si môžeme zalo-
žiť vlastný kemp.

Na chvíľu ma to trochu aj bavilo. Hrali sme karty a opekali si marshmallows.

Potom sa ochladilo, oheň vyhásol a ocko ho nevedel opäť rozduchať. Nemali sme peniaze na reštauráciu, a tak sme museli jesť studenú fazuľu z plechovky a tlačiť sa v malom stane s Anjelkou, ktorá celú noc chrápla!

A tak sa ocko snažil polícii vysvetliť, čo je to mangusta. Ale popravde, výpovednejšia by bola sestrina kresba pastelkami.

Vtedy mamka zakričala: **„TY SI MANGUSTA, PATRIK!“**

Následne polícia odišla a mamička vzala Anjelku na noc k tete Gemme, pretože sa vraj nemôže pozerieť na ocka.

Potom som išiel do izby a vygúglil si mangustu, pretože som fakt netušil, čo to je. Ak vás to zaujíma, mangusta vyzerá takto:

Ale vráťme sa k ragú...

Keby mama neuvarila tento výnimočne nechutný pokrm,
nikdy by som si nešiel sadnúť k ockovi do obývačky.

Nikdy by som nebol nútený pozerať v telke to čo on.

A preto zostanem navždy vďačný tomu jedlu.

Pretože ten televízny program mi zmenil **ŽIVOT**.

Takže tak.

Pozeral som s ocom televíziu a snažil sa nezadrhnúť maminým ragú, keď zrazu obrazovka sčernela a spustila sa dramatická hudba.

Ocko sa vzpriamilo a zvýšil hlasitosť.

Na obrazovke prebleskli slová „**SKUTOČNÝ PRÍBEH**“.

„Čo to je?“ spýtal som sa.

Zabudol som, že sa s ním nemám rozprávať. Ale oco ne-
odpovedal. Akoby ma ani nepočul. Len hľadel na obrazovku.

Potom na nás vyskočilo toto:

SOM MILIONÁR. SOM JEDNOTKA.

A UKÁŽEM VÁM, AKO SOM TO DOSIAHOL.

Potom sa zjavil **VÚBUCH** a vyskočil na nás obrovský chlapík s fúzikmi a kučeravým mulletom v zápasníckom úbore. Strhol zo seba tričko

a prešiel cez oheň ako v nejakom akčnom filme.

„**SOM TANK.**“

Publikum v telke skandovalo:

„**TANK! TANK! TANK!**“

Tank podišiel ku kamere.

„Kedysi som bol presne ako vy,“ povedal, „a teraz som milionár. Ukážem vám, ako som to dosiahol.“

Padla mi sánka.

Ten chlapík vyzeral seriózne.

Bol **MILIONÁR** a chystal sa ukázať ostatným, ako sa ním aj oni môžu stať!

Okrem toho, že by bolo cool zbohatnúť a napraviť otcovu chybu, kto by nechcel byť milionár a môcť si kúpiť všetko, čo sa mu zapáči?

Napríklad obrovskú vilu s basketbalovým ihriskom, bazénom, kinom so štyrmi plátnami a s človekom, ktorý by u vás býval, aby vám na počkanie nosil pukance a hotdogy.

Ach! A mať vo vlastnej záhrade pizzeriu, aby ste mohli jesť pizzu každý večer, ak budete mať chuť (aj s dezertom!), a to bez platenia, pretože vám to celé bude patriť.

Hlavne som však chcel veľkú vilu, aby som si mohol vybrať izbu čo najďalej od izby mojej sestry, ktorá, ako som spomínal, má vážny problém s chrápaním.

Takmer dva roky som sa nevyspal.

Mama tvrdí, že **PREHÁŇAM**, ale to nie je pravda! Náš byt má papierové steny.

Ale to sa čoskoro stane minulosťou.

Pretože ako boháč budem žiť vo svojej vlastnej vile vedľa vily mamičky a ocka.

A keď sa ma budú chcieť niečo spýtať, budú mi musieť zavolať, ako napríklad: „Dáš si pred spaním ešte chlebík s arašidovým maslom?“ A ja poviem: „Áno, štyri krajce, prosím. Nech to prinesie sluha.“

Ale späť k **TANKOVI!**

Po tom, ako sa na obrazovke zjavili tie slová, **ZBLÁZ-NIL SOM SA** do toho najúžasnejšieho človeka na svete.

Tank bol kedysi na mizine a prakticky bezdomovec, až sa jedného dňa rozhodol stať milionárom.

